

Kristus Jėzus – mūsų viltis

Kun. Petras Tverijonas

Pamąstymai pražūsus

Šventosios Dvasios paliestam popiežiaus vizitui.

Gyvename, atrodo, labai ramiu laiku, tačiau tuo pat metu ir labai neužtikrintais laikais. Popiežius Pranciškus, išvykdamas iš Baltijos šalių, atskleidė vieną iš vizito tikslų. Jis sakė: „Baltijos šalys visada yra pavojuje“. Popiežius apie šį vizito tikslą kalbėjo tik išvykdamas.

Vakarų pasaulio politikoje matome du kraštutinius: vieni remdamiesi neoliberalizmo

ideologija galvoja visas pasaulio problemas išspręsti išnaikinant tautinį tapatumą ir krikščioniškas vertybes, nes jie yra didžiausi trukdžiai tobulai visuomenei sukurti. Kiti išsigandę kraštutinio liberalizmo balsuoja už dešiniuosius, kurie atvirai propaguoja nacionalizmą, tautinę ir rasinę neapykantą. Tai matyti ir mums, Londone gyvenantiems.

Sąsaja su istorija

Popiežius mums priminė Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės istoriją, kai pas mus sugebėjo taikiai sugyventi įvairiausių tautų ir religijų žmonės. Jis kvietė statyti tiltus tarp skirtingų žmonių ir tautų. Jis, pasitelkdamas istoriją, priminė Sibiro tremtis, žmogiško

orumo pamynimą, tremtinių kančias, žudynes. Akcentuodamas mūsų tautos kančias, popiežius priminė ir mūsų tautos skaudžius istorijos puslapius. Popiežius aplankė Okupacijų ir laisvės kovų muziejų. Jis lankė ir celę, kurioje kalėjo kunigas Sigitas Tamkevičius, šiuo metu arkivyskupas emeritas. Buvęs KGB kalinys sakė: „Kai kalėjau, net nesapnavau, jog vieną dieną mano celę aplankys popiežius.“

Popiežius taip pat aplankė ir Vilniaus Getą, kuris buvo galutinai sunaikintas prieš 75-erius metus. Kaip galėjo atsirasti krikščionių tikėjimą išpažįstančioje tautoje tokie žiaurumai? Iš kur tokie žmonės, kurie šaudė nekaltus gyventojus? Kodėl daugelis apsimetė to nematantys? Šie

Nukelta į kitą psl.

Šiame numeryje skaitykite

3 psl. Aušrinės Apanavičiūtės liudijimas po susitikimo su popiežiumi

4-9 psl. Popiežiaus Pranciškaus kalbos pasakytos Lietuvoje

10 psl. Sveikiname atvykusį kun. Petrą Gucevičių

11 psl. Kelyje su Dievo Motina. Pokalbis su Birute Koncevičiene ir atsiliepimai apie piligrimystę į Walsinghamą

14-16 psl. Įvairūs skelbimai

klausimai neramina ir šiandien. Visa tai prasideda nuo to, kad pradedame skirstyti į geresnius ir blogesnius, vertesnius ir mažiau vertus. Tada ateina koks nors fašizmas arba komunizmas, arba dar kokia nors ideologija, siūlanti išspręsti valstybės problemas išnaikinant blogiečius (nekaltus valstybės piliečius).

Popiežius kvietė mus būti tiltais tarp skirtingų žmonių ir skirtingų bendruomenių. Kaune per Viešpaties Angelo maldą Pranciškus sakė: „prisimindami šiuos laikus, prašykime Viešpatį, kad suteiktų mums išvalgumo dovaną, kad galėtume laiku atpažinti pražūtingas užuomazgas, pasirodančias įvairiais pavidalais, kurie atrofuoja to nepatyrusių kartų širdį, kad jie nepasiduotų sirenos giesmių vilionėms. Evangelijoje Jėzus mums primena apie pagundą: troškimą būti pirmiems, būti pranašesniais už kitus, kad atidžiai budėtume ir nepasiduotume jai, kuri gali užsimegzti kiekvieno žmogaus širdyje. Kiek kartų yra atsitikę taip, kad kuri nors tauta ima manyti esanti pranašesnė už kitą, turinti daugiau teisių nei kita, daugiau privilegijų išlikti arba užkariauti. Kokias priemones siūlo Jėzus, kai tokios užuomazgos pasireiškia mūsų širdyse ar kurios nors visuomenės arba tautos mentalitete? Tapti pačiu paskutiniu ir visų tarnu; būti ten, kur niekas nenori eiti, kur niekas neužklysta, pačiame atokiausiame užkampyje, ir tarnauti kuriant susitikimo erdves su pačiais paskutiniais, su atstumtaisiais. Jei galia tam tarnautų, jeigu leistume Evangelijai persmelkti mūsų gyvenimus, tuomet solidarumo globalizacija iš tiesų taptų tikrove.“

Popiežius jaunimui

Susitikime su jaunimu popiežius Pranciškus per Jono ir Monikos liudijimus labai asmeniškai kalbėjo jaunimui: „Paspriešinkime tam individualizmui, kuris uždaro mus nuo kitų, padaro mus egocentriškus ir pasipūtusius, besirūpinančius tik savo įvaizdžiu ir savo gerove. Susirūpinusius savo įvaizdžiu, kaip atrodyti. Negražu gyventi priešais veidrodį, negražu. Gyvenimas gražus su kitais, mūsų šeimose, su draugais, dalyvaujant savo tautos kovose... Toks gyvenimas yra gražus!

Esame krikščionys ir norime siekti šventumo. Siekite šventumo pradėdami nuo susitikimo ir bendrystės su kitais žmonėmis, būkite dėmesingi jų vargams. Mūsų tikroji tapatybė yra susijusi su priklausymu tautai. Nėra nei ‚laboratorinės‘, nei ‚distiliuotos‘, nei ‚grynakraujės‘ tapatybės – tokios tapatybės neegzistuoja. Yra keliavimo kartu, kovojimo kartu, mylėjimo kartu tapatybė. Yra tapatybė priklausyti šeimai, tautai. Yra tapatybė, kuri žmogui suteikia meilę, švelnumą, rūpinimąsi kitais. Tapatybė, kuri suteikia jėgų kovoti ir kartu suteikia švelnumo paglostyti. Mes visi žinome, kaip gražu, bet kartu ir nelengva, – gražu, kai jaunimas pavargsta, tai ženklas, kad jie dirba – o dažnai net

skausminga priklausyti vienai ar kitai tautai, jūs tai žinote. Joje yra įleidusi šaknis mūsų tapatybė, mes nesame žmonės be šaknų. Mes nesame žmonės be šaknų!“

Pasiremdamas Vilniaus Neries ir Vilnelės upių įvaizdžiais popiežius drąsino jaunus žmones aukotis dėl kitų, nebijoti atiduoti save, nes taip atrandama tapatybė.

Po susitikimo su jaunimu kalbėjau su dukterėčiomis. Viena jų pasakojo: „Kai popiežius pradėjo kalbėti apie atsigręžimą į istoriją, mes pagalvojome, kad ir vėl tą patį kalba, ką girdime visus šiuos šimtuosius Nepriklausomybės metus, bet paskui pirmą kartą realiai supratome, kad mes esame atsakingi ne tik už šeimą, bet ir už platesnę bendruomenę, šalį ir ateitį.“ Dažnai mes skundžiamės, kad jaunimas nesiklauso, bet, pasirodo, jie moka klausytis, gal labiau mes nemokame kalbėti.

Ne be kuriozų

Kaip ir buvo galima tikėtis, popiežiaus vizito metu neapsijome be keistumų. Be įvairiausių menkniekių, socialiniuose tinkluose nuskambėjo Eurikos Masytės komentaras apie Vilniaus oro uoste popiežių pasitikusius vaikus. „Jau geriau ufo su LT tautiniais drabužiais nei juodaodė... Neprisikapstau iki gilos semantikos. Paaškindite, prašau. Kas atsakingas už tokią idėją?!“ – rašė E. Masytė.

Tada jau susiskirstė tūkstančiai į tuos, kurie gynė E. Masytę ir į tuos, kurie smerkė. Nedaug žinau apie tai, ką galvojo Eurika rašydama šį komentarą. Bandau suprasti. Turbūt ji per greitai padarė išvadą, jog valdžia sugalvojo pasireklamuoti prieš popiežių, kokie mes, lietuviai, esame tolerantiški. Ir galbūt tai tiesa. Vėliau tik išaiškėjo, kad vaikai buvo parinkti iš katalikiškų mokyklų pasveikinti popiežių dėl gebėjimo kalbėti itališkai. Turbūt Eurikai Masytei buvo nepatogu pripažinti, kad klydo, tad iki šiol ir vyksta gynyba.

Įsivaizduoju, jei būčiau tas, kuris turėtų išrinkti vaikus, kaip aš būčiau pasiėgęs. Jei vienas iš kriterijų būtų italų kalbos žinojimas, negalėčiau pasakyti tamsesnio gymio mergaitei, kad tu netinki dėl odos spalvos, nors ji ir nėra tipinė lietuvaitė.

Popiežius ir vėl pasiuntė mums pamoką socialiniuose tinkluose. Išvykdamas prie nuotraukos, kurioje jį pasitinka mano minėti vaikai, parašė: „Kiekviename žmoguje gyvena Jėzus“.

Iš popiežiaus Jono Pauliaus II-ojo išgirdome žodžius nebijoti laisvės, bet praleidome negirdomis, jog laisvė eina koja kojon su atsakomybe.

Popiežius Pranciškus nėra tik geras senukas, kuris paglosto ir pasako, kokie mes geri. Jis yra mūsų tikėjimo vadovas, pranašas ir autoritetas. Jis mums švelniai priminė, kad valstybėje, šeimose ir Bažnyčioje meilės ir gailėstingumo stoka sukuria aplinką, kurioje auga visi

Popiežius Pranciškus: Jūsų Tėvynės laisvė yra iškovota tų, kurie nesileido įveikiami baimės ir nesėkmių

Aušrinė Apanavičiūtė

„Kristus Jėzus – mano viltis, man nebaisi jokia mirtis. Nes Tu sėdi savo soste, Dievo Tėvo dėšinėj. Taip aš žinau manęs ten laukia vieta paruošta danguje“. Tokiais giesmės žodžiais, nuskambėjusiais lietuviškai, angliškai ir ispaniškai keliasdešimt tūkstančių susirinkusiųjų pasitiko popiežių Pranciškų Vilniaus Katedros aikštėje. Nors ir truputį peršalusi ir prikimusi, bet netelpančioje krūtinėje širdimi šią giesmę traukiau ir aš. Kai dabar sulaukiu klausimo – „na, tai kaip Tau susitikimas?“ drąsiai atsakau, kad, kiek man teko nugyventi, tai buvo laimingiausia diena mano gyvenime. Visi pasakojimai, straipsniai, net vaizdo įrašai ir nuotraukos, kuriuose anksčiau teko stebėti Šventąjį Tėvą, tarsi ištirpsta, nes juos pamačius įspūdis apie popiežių Pranciškų neretai likdavo tartum fragmentiškas, o kartkartėmis skaityta kritika net kiek sujaukdavo širdį. Dabar širdis rami. Taip, jis sugeba tuo pačiu metu ir drąsinti, ir pamokyti, ir net prajuokinti.

Nors popiežius Katedros aikštę Vilniuje papamobiliu turėjo pasiekti apie 17:30 val., norint jį pamatyti savo vietose reikėjo būti vėliausiai 16 val. Dangus jo belaukiant buvo gana apsiniaukęs, bet liūdna tikrai nebuvo – skambėjo nuostabios „Kūjelių“, „ICHTHUS“ ir kitų atlikėjų giedotos giesmės, o ekranuose galėjome tiesiogiai stebėti, kur šiuo metu yra popiežius Pranciškus. Jam būnant Aušros Vartuose ir bendruomenių nariams meldžiantis Švč. Mergelės Marijos rožinį širdis pradėjo spurdėti, bet džiaugsmo ašaros lietus pradėjo tada, kai važiuodamas iš Aušros Vartų į Katedros aikštę Šventasis Tėvas sustojo pal. kunigo M. Sopočkos hospise. Ten jis laimino jau tik gulėti galinčius labai sunkius ligonius, kurie jo laukė į lauką išvežtose lovose. Būtent tuo metu dangų nušvietė ryški saulė.

Nuo hospiso iki Katedros aikštės – 5 minutės. Paskutiniąsias sekundes skaičiavome garsiai ir tai man buvo tikrai daug nuostabiau negu sekundžių skaičiavimas laukiant Naujųjų metų. Būtent naujų metų pradžią savo gyvenime ir patyriau sulaukusi popiežiaus Pranciškaus. Jis man yra pirmasis ir kol kas vienintelis matytas Jėzaus Kristaus vietininkas žemėje. Pirmiausia į jaunimą popiežius kreipėsi su padėka – „Esate šaunuoliai“. Vėliau nebuvo pamirštas net ir Kauno „Žalgiris“ bei Vilniaus „Lietuvos Rytas“. Mane asmeniškai popiežiaus kalboje labiausiai įkvėpė raginimas branginti savo istoriją ir šaknis: „Kopimo meno paslaptis yra ne nenukristi, bet nukritus nelikti gulėti. Visada pradėti iš naujo, ir šitaip kopti aukštyn. Ir jūsų Tėvynės laisvė yra iškovota tų, kurie nesileido įveikiami baimės ir nesėkmių.“

Drįstu spėti, kad buvau ne vienintelė tą naktį nesudėjusi bluosto – įspūdžių gausa ir palaimingas džiaugsmas po susitikimo Vilniuje neleido užmigti nė valandai, o dar kai prieš akis tokia kelionė! 5:30 val. ryto Kauno Santakos parke susirinkusiųjų jau buvo dešimtys tūkstančių, o pasak organizatorių, popiežiaus aukotas šv. Mišias kartu šventė daugiau nei 100,000 žmonių. Belaukiant didžiojo svečio vyskupas Kėvalas pasakojo, kaip Šventasis Tėvas jam pernai sakęs, jog sapnavo aplankysiantis Lietuvą. Vietoj prognozuoto lietaus šviečianti saulė ir vaivorykštė, nenusakomu mielumu spindintys savanoriai ir plazdančios vėliavos tikrai priminė gražų sapną. Vėliau sekmadienį popiežius buvo sutiktas kunigų, pašvęstųjų ir seminaristų Kauno Arkikatedroje ir pagerbė KGB aukas apsilankydamas genocido

Popiežiaus Pranciškaus kalba Aušros Vartų koplyčioje

Brangūs broliai ir seserys!
Esame priešais "Aušros Vartus", tiksliau prie to, kas liko iš šio miesto sienų, tarnavusių apsigynimui nuo visokių pavojų ir provokacijų, ir kuri 1799 metais užpuolikų kariuomenės buvo visiškai sugriauta ir liko tik šie vartai: kuriuose jau tada buvo "Gailėstingumo Mergelės" atvaizdas, Šventosios Dievo Motinos, kuri visuomet yra pasiruošusi mums pagelbėti, ateiti mums į pagalbą.

Jau nuo tų dienų, Ji norėjo mus išmokyti, kad galima apginti be puolimo, kad galima būti išmintingais be liguisto nepasitikėjimo niekuo. Ši Motina,

paveiksle pavaizduota be Kūdikio, auksu karūnuota, yra visų Motina; kiekviename, kurie čia atvyksta, ji mato tai, ko labai dažnai net mes patys nepajėgiame suvokti: Ji įžvelgia savo Sūnaus Jėzaus veidą, įspaustą mūsų širdyse.

Ir nuo tos akimirkos kai Jėzaus atvaizdas buvo įspaudas kaip anspaudas kiekvieno žmogaus širdyje, kiekvienas vyras ir kiekviena moteris mums suteikia galimybę susitikti Dievą. Kai mes užsidarome savyje iš baimės, kai statome sienas ir užtvaras, galiausiai užkertame kelią Jėzaus Gerajai Naujienai, kuri istoriją ir gyvenimą veda pirmyn. Praeityje statėme per daug tvirtovių, bet šiandien mes jaučiame poreikį pažvelgti vieni į kitus ir pripažinti vieni kitus kaip brolius, kad eitume kartu su džiaugsmu ir taika atrasdami ir patirdami brolystės vertę (cfr Esort. Ap. Evangelii gaudium, 87). Kiekvieną dieną šioje vietoje Gailėstingumo Motiną aplanko daugybė žmonių iš įvairių šalių: lietuviai, lenkai, baltarusiai ir rusai; katalikai ir stačiatikiai. Šiandien tai tampa įmanoma komunikacijų ir tarp šalių esančios judėjimo laisvės dėka. Būtų nuostabu, jeigu kartu su šia judėjimo laisve augtume ir tarpusavio susitikimo bei solidarumo laisvėje, kad galėtume dalintis dovanomis, kurias dovanai gavome, kad išeitume iš savęs pačių ir dovanotume save kitiems, tuo pačiu priimdami ir kitus su jų skirtingumais kaip dovaną ir mūsų gyvenimo turtą.

Kartais atrodo, kad atsivėrimas pasauliui mus įmeta į konkurencijos erdvę, kur "žmogus žmogui yra vilkas", kur vietos yra tik mus skaldantiems konfliktams, įtampai, kuri mus išsunkia, neapykantai ir priešiškumui, kurie mūsų niekur neveda (cfr Esort. Ap. Gaudete et exultate. 71-72).

Gailėstingumo Motina, kaip kiekviena gera motina, mėgina suvienyti šeimą ir kužda kiekvienam į ausį: "ieškok savo brolio". Taip mums atveria duris į naują pradžią, į naują aušrą. Mus veda prie slenksčio, atsistojame tarsi prie Evangelijoje minimo turtuolio rūmų slenksčio (Lk 16,19-31), prie kurio šiandien mūsų laukia vaikai ir šeimos aptekę kraujuojančiomis žaizdomis; ir tai nėra Lozorius žaizdos, kaip kad palyginime, tai Jėzaus žaizdos; kurios yra realios, tikros. Jie iš savo skausmo gelmių, iš savo tamsos šaukia, kad mes jiems atneštume gailėstingosios meilės gydančią šviesą. Nes gailėstingoji meilė yra raktas, kuris atrakina dangaus vartus.

Brangūs broliai ir seserys! Tegul peržengdami šį slenksčių patirsime mūsų tarpusavio santykius nutyrinančią jėgą, o Motina tepadeda mums gailėstingai ir nuolankiai žvelgti į kitų trūkumus, neaukštinant savęs prieš kitus (plg. Fil 2,3). Mąstydami rožinio slėpinius prašykime Jos, kad būtume bendruomene, skelbiančia *Kristų Jėzų, mūsų viltį*, ir kurtume Tėvynę galinčią priimti visus, sugėbančią iš Mergelės Motinos priimti dialogo ir kantrumo dovanas, artumo, mylinčio atleidimo ir nesmerkiančio svetingumo dovanas (plg Esort. ap. *Evangelii gaudium* 165); Tėvynę, kuri pasirenka statyti tiltus, bet ne sienas, kuri mieliau renkasi gailėstingumą, bet ne teisimą. Te Marija visada būna Aušros Vartais visam šiam palaimintam kraštui!

Atsiduodami Jos vedimui dabar melskimės apmąstydami Rožinio trečiąjį džiaugsmo dalies slėpinį.

Popiežiaus Pranciškaus kalba jaunimui

Labas vakaras visiems!

Ačiū jums, Monika ir Jonai, už jūsų liudijimą! Išklasiau jį kaip bičiulis, tarsi sėdėtume drauge kur nors bare po Jaunimo teatro spektaklio ir kalbėtumės apie gyvenimą, gurkšnodami alų arba girą.

Tačiau jūsų gyvenimas – tai ne teatro spektaklis. Jis realus, konkretus, kaip ir kiekvieno iš mūsų, esančių čia, šioje gražioje aikštėje, kurią juosia dvi upės. Ir, kas žino, gal visa tai padės mums dar kartą permąstyti jūsų gyvenimo istorijas ir jose atrasti Dievo žingsnius... Nes Dievas nuolat vaikščioja po mūsų gyvenimą. Nuolat vaikščioja. Vienas didis filosofas sakė: „Bijau, kai Dievas praeina! Bijau jo nepastebėti!“

Jūs, kaip ir ši arkikatedra, esate patyrę situacijų, kurios jus visiškai sužlugdė, išgyvenę gaisrų, po kurių atrodė, kad nepajėgsite pakilti. Ši šventovė ne

kartą buvo praryta liepsnų, sugriauta, ir vis dėlto visada atsirasdavo žmonių, kurie ryždavosi ją atstatyti iš naujo, kurie nepasiduodavo sunkumams, nenuleisdavo rankų. Vienoje gražioje alpiečių dainoje yra maždaug tokie žodžiai: „Kopimo meno paslaptis yra ne nenukristi, bet nukritus nelikti gulėti.“ Visada pradėti iš naujo, ir šitaip kopti aukštyn. Ir jūsų Tėvynės laisvė yra iškovota tų, kurie nesileido įveikiami baimės ir nesėkmių. Tavo, Monika, tėčio gyvenimas, sveikatos būklė ir mirtis, tavo, Jonai, liga galėjo jus sužlugdyti... Tačiau jūs esate čia, kad pasidalintumėte savo patirtimi žvelgdami tikėjimo akimis, padėdami ir mums pamatyti, kad Dievas davė jums malonę išverti, vėl pakilti ir tęsti gyvenimo kelionę.

Klausiu savęs: kaip jumyse išsiliejo ši Dievo malonė? Ne iš oro, ne magiškai. Gyvenimo nesutvarkysi su burtų lazdele. Tai įvyko per asmenis, su kuriais susikirto jūsų gyvenimo keliai, per tuos gerus žmones, kurie stiprino jus savo tikėjimo patirtimi. Gyvenime visada sutinkame žmonių, kurie mums ištiesia ranką, kad padėtų atsikelti. Monika, tavo močiutė ir mama, pranciškonų parapija tau buvo tarsi šių dviejų upių santaka: kaip Vilnelė įteka į Nerį, taip tu įsiliejai, leidaisi vedama šios malonės srovės. Nes Viešpats mus išgano padarydamas mus tautos dalimi. Jis mus įtraukia į tautą, ir mūsų tapatybė galų gale bus priklausyti tautai. Niekas negali pasakyti: „Aš išsigelbėsiu pats“, visi esame susiję tarpusavyje, esame „tinkle“. Dievas panorėjo įžengti į šią santykių dinamiką ir patraukia mus prie savęs bendruomenėje, suteikdamas mūsų gyvenimui visapusiškos tapatybės ir priklausomumo jausmą (plg. apaštalinis paraginimas *Gaudete et exultate*, 6). Jonai, tu matei, kaip ir kiti, ir tavo žmona, ir santuokos dieną ištartas pažadas tave skatino nepasiduoti, kovoti, gyventi. Tad neleiskite, kad pasaulis jus įtikintų, jog geriau yra eiti po vieną. Taip, gyvenime tu galėtum susilaukti sėkmės, bet be meilės, be bičiulių, be priklausymo tautai, be gražios patirties rizikuoti drauge. Negalima keliauti vieniems. Nepasiduokite pagundai susikoncentruoti į save, žiūrėti į savo pilvą, tapti egoistais ar lengvabūdziais skausmo, sunkumų ir praeinančios sėkmės akivaizdoje. Dar kartą tvirtai pakartokime, kad „tai, kas atsitinka kitam, atsitinka man“. Pasipriešinkime tam individualizmui, kuris uždaro mus nuo kitų, padaro mus egocentriškus ir pasipūtusius, besirūpinančius tik savo įvaizdžiu ir savo gerove. Susirūpinusius savo įvaizdžiu, kaip atrodyti. Negražu gyventi priešais veidrodį, negražu. Gyvenimas gražus su kitais, mūsų šeimose, su draugais, dalyvaujant savo tautos kovose... Toks gyvenimas yra gražus!

Esame krikščionys ir norime siekti šventumo. Siekite šventumo pradėdami nuo susitikimo ir bendrystės su kitais žmonėmis, būkite dėmesingi jų vargams (plg. *ten pat*, 146). Mūsų tikroji tapatybė yra susijusi su priklausymu tautai. Nėra nei „laboratorinės“, nei „destiliuotos“, nei „grynakraujės“ tapatybės – tokios tapatybės neegzistuoja. Yra keliavimo kartu, kovojimo kartu, mylėjimo kartu tapatybė. Yra tapatybė priklausyti šeimai, tautai. Yra tapatybė, kuri žmogui suteikia meilę, švelnumą, rūpinimąsi kitais. Tapatybė, kuri suteikia jėgų kovoti ir kartu suteikia švelnumo paglostyti. Mes visi žinome, kaip gražu, bet kartu ir nelengva, – gražu, kai jaunimas pavargsta, tai ženklas, kad jie dirba, – o dažnai net skausminga priklausyti vienai ar kitai tautai, jūs tai žinote. Joje yra įleidusi šaknis mūsų tapatybė, mes nesame žmonės be šaknų. Mes nesame žmonės be šaknų!

Jūs abu kalbėjote apie dalyvavimą chore, malda šeimoje, katechezę ir pagalbą vargstantiems. Tai galingi ginklai, kuriuos mums duoda Viešpats. Malda ir giesmė – tam, kad neužsidarytume vien šio pasaulio dalykuose: ilgdami Dievo jūs išėjote iš savęs ir galėjote Dievo akimis kontempliuoti, kas vyksta jūsų širdyje (plg. *ten pat*, 147). Muzikuodami jūs atsiveriate klausymuisi bei vidiniam pasauliui ir tuo būdu leidžiate, kad būtų paliestas jūsų jautrumas, o tai visada yra gera proga dvasiniam atpažinimui (plg. Sinodas, skirtas jaunimui, *Instrumentum laboris*, 162). Žinoma, malda gali būti ir „dvasinės kovos“ patirtis, bet tik melddamiesi išmokstame klausytis Šventosios Dvasios, atpažinti laiko ženklus ir

atgauti jėgas toliau kasdien skelbti Evangeliją. Kaip kitaip galėtume įveikti nusiminimą, matydami savo ir kitų žmonių sunkumus, mūsų pasaulyje vykstančias baisybes? Kaip be maldos nepasiduotume minčiai, jog viskas priklauso tik nuo mūsų, jog esame vieni, kai susiduriame su negandomis? „Jėzus ir aš – absoliuti dauguma!“ Taip sakydavo vienas šventasis, šv. Alberto Hurtado, nepamirškite šito. Susitikimas su Juo, su Jo Žodžiu, su Eucharistija mums primena, kad neturi reikšmės priešininko stiprumas, nesvarbu, ar laimi „Kauno Žalgiris“, ar „Vilniaus Rytas“ [ploja, juokiasi]... Klausiu jūsų: kas pirmas? [Juokiasi]. Nesvarbu rezultatas, svarbu, kad Viešpats yra su mumis.

Parama jums gyvenime buvo ir pagalba kitiems patirtis, pamatymas, kad šalia mūsų yra žmonių, kuriems negera, dar blogiau negu mums. Monika, tu pasakojai apie savo darbą su neįgaliais vaikais. Matydami kitų trapumą, esame gražinami į tikrovę, ir tai neleidžia mums gyventi vien tik laižantis savo žaizdas. Negražu gyventi skundžiantis. Negražu gyventi laižantis savo žaizdas! Kiek jaunų žmonių palieka savo šalį, nerasdami tinkamų galimybių! Kiek yra depresijos, alkoholio ir narkotikų aukų! Kiek garbaus amžiaus vienišų žmonių, neturinčių su kuo pasidalinti, ką išgyvena, ir bijančių, kad grįš praėję laikai. Jūs galite atsiliiepti į šiuos iššūkius tiesiog būdami šalia, susitikdami su kitais. Jėzus kviečia mus išeiti iš savęs, rizikuoti susitikti „veidas į veidą“ su kitais. Iš tiesų, tikėti į Jėzų dažnai reiškia šuolį į tuštumą su aklu pasitikėjimu, o tai yra baisu. Kartais tikėjimas veda mus į diskusiją su savimi, kviečia išeiti iš savo susikurtų schemų, o tai gali mums sukelti kančią, atimti drąsą. Tačiau būkite drąsūs! Sekti Jėzumi – tai uždegantis nuotykis, kuris suteikia mūsų gyvenimui prasmę, leidžia mums pasijausti bendruomenės dalimi, o ta bendruomenė mus drąsina, lydi, įpareigoja tarnauti kitiems. Mielas jaunime, tikrai verta sekti Kristumi, nebijokime dalyvauti revoliucijoje, į kurią jis kviečia, – švelnumo revoliucijoje (plg. apaštalinis paraginimas *Evangelii gaudium*, 88).

Jei gyvenimas būtų teatro spektaklis arba videožaidimas, jis būtų tiksliai apibrėžtas laike, turėtų pradžią ir pabaigą, kai nusileidžia uždanga arba kas nors laimi žaidimo partiją. Bet gyvenimo laikas matuojamas kitaip. Jis suderintas su Dievo širdies ritmu. Kartais yra paskubama, kartais vėluojama, išbandomi ir išmėginami keliai, vyksta pokyčiai... Atrodo, jog neryžtingumas kyla iš baimės, kad tuoj nusileis uždanga arba kad chronometras mus išmes iš žaidimo, neleis pakilti į aukštesnį jo lygį. Tačiau gyvenimas – tai nuolatinisėjimas, ieškant teisingos krypties, nebijant

sugrįžti atgal, jei suklydau. Labai pavojinga keliavimą į tikslą supainioti su labirintu, kai tuščiai einama ratais per gyvenimą, sukantis aplink save, nepatenkant į kelią, kuris veda pirmyn. Nesileiskite įviliojami į labirintą, iš kurio sunku išeiti, bet būkite pirmyn keliaujantis jaunimas. Jokio labirinto – pirmyn!

Nebijokite apsispręsti už Kristų, imtis jo reikalų, tai yra Evangelijos reikalų. Nes jis niekada neišlips iš jūsų gyvenimo valties, visada lauks mūsų gyvenimo kryžkelėse, niekada nesiliaus mus kūręs iš naujo, net jei mes kartais mėginame save sužlugdyti. Jėzus mums dosniai dovanoja daug laiko, kur yra erdvės nuopoliams, kur niekas neprivalo emigruoti, nes yra vietos visiems. Bus daug norinčių pavergti jūsų širdis, užkrėsti jūsų troškimų laukus raugėmis, bet jei dovanojame savo gyvenimą Viešpačiui, galų gale geroji sėkla nugali visada.

Monika ir Jonai, liudydami jus kalbėjote apie savo močiutę, mamą... Norėčiau jums pasakyti – ir šiais žodžiais pabaigsiu, būkite ramūs, – norėčiau jums pasakyti, kad neužmirštumėte savo tautos šaknų. Prisiminkite praeitį, pakalbinkite senolius – nėra nuobodu kalbėtis su vyresnio amžiaus žmonėmis. Eikite, susiraskite senolių ir paprašykite, kad jie jums papasakotų apie jūsų tautos šaknis, džiaugsmus, kentėjimus ir vertybes. Šitaip, remdamiesi savo šaknimis, vesite savo tautą pirmyn, rašysite savo tautos istoriją siekdami didesnių vaisių. Brangus jaunime, jei norite, kad jūsų tauta būtų didi ir laisva, prisiminkite savo šaknis ir veskite tautą pirmyn. Labai jums dėkoju!

Popiežiaus Pranciškaus šv. Mišių homilija Kauno Santakoje

Šventasis Morkus dalį savo Evangelijos mokymo skiria apaštalams. Jėzus tarsi sustoja pusiaukelėje į Jeruzalę norėdamas, kad jam priklausantieji atnaujintų savąjį pasirinkimą, pilnai suprasdami, kad ši mokinystė apima ir išbandymų, ir skausmo momentus. Evangelistas pasakoja tą Jėzaus gyvenimo periodą, primindamas, kad tris kartus Jėzus pranašavo apie savo kančią; jie gi tuos tris kartus išsakė savo sutrikimą ir pasipriešinimą, bet Viešpats visus šiuos tris kartus norėjo juos mokyti. Ką tik girdėjome antrąją iš šių trijų Jėzaus

kalbą apie savo kančią (Mk 9,30-37).

Krikščionio gyvenimo kelias visuomet veda per kryžių, kuris tuo metu atrodo, kad niekada nesibaigs. Praėjusios kartos yra išgyvenusios okupacijos įkarštį, kančią tų, kurie buvo tremiami, netikrumą dėl tų, kurie negrįžo, įskundimų ir išdavystės gėdą. Išminties knyga mums kalba apie teisingo persekiojimą, apie tą, kuris patiria užgaules ir kančias vien tik todėl, kad yra geras (plg. 2,10-20). Kiek daug iš jūsų gali papasakoti pirmuoju asmeniu arba giminėje esančiųjų istorijas apie tai ką, tik ką perskaitėme. Kiek daug iš jūsų matėte svyruojantį tikėjimą dėl to, kad Dievas neatėjo apginti jūsų; kad nepaisant ištikimybės Jam, Jis neįsikiojo į jūsų istoriją. Kaunas žino, ką tai reiškia; visa Lietuva tai gali paliudyti, kai nukrečia šturpas vien tik ištarus žodį Sibiras, arba getai Vilniuje, Kaune ir kitur; visi vienbalsiai su apaštalu Jokūbu gali sakyti, jo laiško, kurį ką tik girdėjome, žodžiais: kankina, žudo, pavydi, kovoja ir kelia karus (plg 4,2).

Tačiau mokiniai nenorėjo, kad Jėzus kalbėtų jiems apie skausmą ir kryžių; jie nieko nenori žinoti apie išbandymus ir kančias. Ir šventasis Morkus primena, kad jie buvo susirūpinę kitais reikalais, kad grįždami namo diskutavo apie tai, kuris iš jų yra didžiausias. Broliai ir seserys, valdžios ir garbės troškimas yra labai paplitęs gyvenimo stilius tų, kurie nepajėgia išgyti iš savo praeities žaizdų, ir galbūt todėl šiandien nenori įsipareigoti darbui. Todėl ir diskutuoja apie tai, kaip kas labiau sužibėjo, kieno praeitis buvo tyresnė, kas turi daugiau teisių nei kiti gauti privilegijas. Šitaip paneigiame mūsų istoriją, „kuri yra garbinga kančiomis, viltimi, kasdiene kova, tarnystei sunaudotu gyvenimu, nuolatiniu sunkiu darbu“ (Ap. Ethort. *Evangelii gaudium*, 96). Tai sterilus ir tuščias

požiūris – dabarties kūrime neturėti kontaktų su mūsų tikinčios liaudies iškentėta realybe. Negalime būti kaip tie dvasiniai „ekspertai“, kurie vertina tik iš išorės ir visą laiką praleidžia kalbėdami apie tai, „kaip reiktų daryti“ (plg. ten pat).

Jėzus, žinodamas, ką jie galvoja, pasiūlo jiems priešnuodį šių kovų dėl valdžios ir pasiaukojimo atmetimo akivaizdoje; ir kad suteiktų iškilmingumo tam, ką nori pasakyti, atsideda kaip Mokytojas, pašaukia juos, ir atlieka veiksmą: centre pastato vaiką; berniuką, kuris įprastai užsidirbdavo smulkiųjų atlikdamas darbus, kurių niekas nenorėjo daryti. Ką čia šiandien, šį sekmadienio rytą, Jis pastatys į centrą? Kas iš

mūsų bus tie patys mažiausieji, patys vargingiausieji, kuriuos privalome priimti šimtosiose nepriklausomybės metinėse? Kas yra tie, kurie neturi nieko, kuo galėtų atsilyginti, kad atmokėtų už mūsų pastangas ir mūsų savęs apribojimą dėl kito? Galbūt tai mūsų miesto etninės mažumos arba bedarbiai, kurie yra priversti emigruoti. Galbūt tai vieniši seneliai, o gal jaunuoliai, nerandantys gyvenimo prasmės, nes yra netekę savo šaknų. „Centre“ - reiškia esantis vienu atstumu, taip, kad nė vienas negalėtų dėtis nematęs, niekas negalėtų teigti, kad „tai kitų atsakomybė“, nes „aš nepastebėjau“ arba „esu per toli“. Dovanoti save netroškiant būti herojais, be aplodismentų, be noro būti pirmais.

Ten, Vilniaus mieste, Vilnelės upei tenka aukoti savo vandenį ir netekti vardo įtekant į Nerį; čia, Kaune, yra tas pats: Neris praranda savo vardą atiduodama vandenį Nemunui. Tai mums kalba apie tai, kad būtume „išeinanti“ Bažnyčia, nebijotume išeiti ir eikvoti save net tada, kai atrodo, kad tampame nematomi, prarasti save dėl pačių mažiausių, užmirštųjų, dėl tų, kurie gyvena egzistencijos pakraščiuose. Tačiau žinokime, kad tas išėjimas, kai kuriais atvejais reikalas sulėtinti žingsnį, palikti nuošalėj nerimą ir skubėjimą, kad išmoktume pažvelgti į akis, išklaudyti ir palydėti likusį kelkraštyje. Kartais reiks elgtis, kaip sūnaus palaidūno tėvui, kuris prie durų laukia grįžtančio, kad galėtų jas atverti, kai tik sūnus prisitartins (plg ten pat 46); arba kaip mokiniai, kuriems reikia išmokti tai, kad kai priimi mažutėlį, priimi patį Jėzų.

Tad būtent dėl to esame čia, nekantraujame priimti Jėzų Jo žodyje, Eucharistijoje, mažuosiuose. Priimti, kad Jis sutaikytų mus su mūsų praeitimi ir lydėtų mus dabartyje, kuri savo iššūkiais ir savo ženklais mus nuolat įkvepia. Kad sektume kaip mokiniai, nes visa kas žmogiška nėra svetima Kristaus mokinių širdžiai, ir tokiu būdu jaučiame, kaip tampa mūsų savastimi džiaugsmas ir viltis, liūdesys ir sielvartas, patiriami dabarties meto žmonių, ypač neturtingųjų ir visų prispaustųjų (plg II Vat. Sus. Past.Konst. *Gaudium et Spes*,1). Štai kodėl mes kaip bendruomenė tikrai ir giluminiai esame solidarūs su žmonija – su šio miesto ir visos Lietuvos žmonėmis – ir su jos istorija (plg ten pat), norime dovanoti gyvenimą tarnystėje ir džiaugsmu, ir tokiu būdu skelbti visiems, kad Jėzus Kristus yra vienintelė mūsų viltis.

Popiežiaus Pranciškaus Viešpaties angelo malda

Brangūs broliai ir seserys,

Įšminties knygoje, kurią girdėjome pirmajame skaitinyje, kalbama apie persekiojamą teisųjį, apie žmogų, kuris pačiu savo buvimu yra priekaištas nedorėsiams. Nedoru vadinamas žmogus, kuris engia vargšą, nepasigaili našlės net negerbia senelio (1, 17-20). Nedorėlis mano, kad jo jėga yra teisingumo matas. Engti silpnuosius, naudoti jėgą bet kokia forma, primesti mąstymo būdą, ideologiją, dominuoti kalboje, naudoti prievartą ar represijas siekiant palaužti tuos, kurie tiesiog savo kasdieniu gyvenimu garbingu paprastu darbščiu ir solidariu elgesiu skelbia, kad kitoks pasaulis ir kitokia visuomenė yra įmanoma. Nedorėliui per maža vien to kad vedamas savo užgaidų daro, ką nori; dar daugiau jis nenori, kad kiti darytų gera ir taip atskleistų jo elgesio užmačias. Nedorėlio blogis siekia sunaikinti gerį. [V]

Prieš septyniasdešimt penkerius metus ši Tauta matė galutinį Vilniaus Geto panaikinimą; tokiu būdu užbaigiant prieš dvejus metus pradėtą tūkstančių žydų naikinimą. Kaip kad skaitome Įšminties knygoje, žydų tauta perėjo per

pažeminimus ir kankinimus. Prisimindami šiuos laikus, prašykime Viešpatį, kad suteiktų mums įžvalgumo dovaną, kad galėtume laiku atpažinti pražūtingas užuomazgas pasirodančias įvairiais pavidalais, kurie atrofuoja to nepatyrusių kartų širdį, kad jie nepasiduotų sirenos giesmių vilionėms.

Evangelijoje Jėzus mums primena apie pagundą: troškimą būti pirmiems, būti pranašesniais už kitus, kad atidžiai budėtume ir nepasiduotume jai, kuri gali užsimegsti kiekvieno žmogaus širdyje. Kiek kartų yra atsitikę taip, kad kuri nors tauta ima manyti esanti pranašesnė už kitą, turinti daugiau teisių nei kita, daugiau privilegijų išlikti arba užkariauti. Kokius priemones siūlo Jėzus, kai pasireiškia tokios užuomazgos mūsų širdyse ar kurios nors visuomenės arba tautos mentalitete? Tapti pačiu paskutiniu ir visų tarnu; būti ten, kur niekas nenori eiti, kur niekas neužklysta, pačiame atokiausiame užkampyje; ir tarnauti, kuriant susitikimo erdves su pačiais paskutiniais, su atstumtaisiais. Jei galia tam tarnautų, jeigu leistume Evangelijai persmelkti mūsų gyvenimus, tuomet solidarumo globalizacija iš tiesų būtų tikrove. „Pasaulyje, ypač kai kuriose šalyse, iš naujo randan-tis įvairioms karo ir konflikto formoms, mes, krikščionys, turime primygtinai siūlyti pripažinti kitą, gydyti žaizdas, tiesti tiltus, megzti ryšius ir padėti nešioti „vieni kitų naš-tas“ (Gal 6, 2). (Apaštališkasis paraginimas Evangelii gaudium, 67).

Čia, Lietuvoje yra kryžių kalnas, kur tūkstančiai žmonių nuo amžių statė kryžius. Kviečiu Jus, kalbėdami Viešpaties Angelo malda, prašyti Mergelės Marijos, kad mums padėtų pastatyti mūsų tarnystės kryžių, mūsų apsisprendimą būti ten, kur mūsų reikia, ant to kalno, ant kurio gyvena paskutiniai iš paskutinių, kur reikalingas mūsų jautrus dėmesys atstumtiesiems, mažumoms, kad pašalintume iš mūsų aplinkos, iš mūsų kultūrų polinkį nieku paversti kitą, tęsti atstūmimą tų, kurie mums nepatinka ir trukdo mūsų patogumui.

Jėzus mažiausiąjį pastato į centrą, jį pastato mūsų visų akivaizdoje, kad jaustumė atsakomybę atsiliepti.

Prisimindami Mergelės Marijos „taip“, prašykime, kad ir mūsų „taip“ padarytų tokiu dosniu ir tokiu vaisingu kaip Jos.

Popiežiaus Pranciškaus malda prie paminklo okupacijų aukoms atminti

Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Mt 27, 47)

Tavo šauksmas, Viešpatie, nesiliauja skambėjęs ir, aidi tarp šių sienų, kurios primena daugelio šios tautos sūnų išgyventas kančias. Lietuviai ir kilę iš kitų tautų, savo kūnais patyrė visagalybės šėlsmą tų, kurie siekė visa kontroliuoti.

Tavo šauksme, Viešpatie, atranda atgarsį nekaltųjų šauksmas, kuris susilieja su tavo balsu ir kyla į dangų. Tai yra skausmo ir kartėlio, apleidimo ir bejėgiškumo, žiaurumo ir beprasmybės Didysis Penktadienis, kurį išgyveno ši Lietuvos tauta prieš nesuvaldomą, sukietinančią ir apakinančią širdį ambiciją.

Šioje atminties vietoje meldžiame tave, Viešpatie, kad tavo šauksmas išlaikytų mus budinčius. Kad tavo šauksmas, Viešpatie, išlaisvintų iš dvasinės ligos, kuria, kaip tauta, esame nuolat gundomi: užmiršti savo tėvus, ir tai kiek jie yra išgyvenę ir kentę.

Tavo šauksme ir mūsų tėvų, kurie daug iškentėjo gyvenime, mes galime atrasti drąsos ryžtingai įsipareigoti dabarčiai ir ateičiai: kad šis šauksmas būtų paskata neprisitaikyti prie supaprastintų šio laiko mados šūkių ir, bet kokių bandymų sumenkinti ir atimti iš bet kurio asmens orumą, kuriuo Tu jį esi aprenęs.

Viešpatie, te Lietuva būna vilties švyturiu. Kad būtų veiklios atminties žemė, atnaujinanti įsipareigojimą kovai prieš bet kokią neteisybę. Skatinanti kūrybinius siekius apginti visų žmonių, ypatingai bejėgių ir pažeidžiamųjų teises. Ir kad būtų sutaikinimo ir skirtingumų harmonijos mokytoja.

Sveikiname kun. Petrą Gucevičių atvykusį į Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčią

Nuo spalio mėn. Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčia ir Rytų Anglijos lietuviai džiaugsis naujai paskirtu kunigu Petru Gucevičiumi, kuris pakeis dvejus metus mums patarnavusį kun. Andrejų Lazarevą. Kad geriau pažintume naująjį kunigą, „Veni“ redakcija uždavė jam kelis klausimus.

Labai džiaugiamės Jūsų nauja tarnyste mūsų, Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje. Ne pats lengviausias kelias būti kunigu svetur, kur laukia kitokios problemos ir kitokie iššūkiai nei Lietuvoje. Atkeliaujate pas mus iš lietuviškų Seinų ir Žagarių parapijų Lenkijoje. Kaip apsisprendėte naujam misijiniam nuotykiui Anglijoje?

Buvau pakviestas naujam misijiniam nuotykiui Anglijoje jūsų klebono kun. Petro. Tai jau nebe pirmas toks nuotykis, todėl yra kur kas lengviau apsispręsti „už“ jį. Įgyta lietuvių pastoracijos patirtis etninėse lietuvių žemėse Lenkijoje leido atrasti džiaugsmą ir prasmę pasitarnauti lietuviams, esantiems už Lietuvos teritorijos ribų. Šiuo gyvenimo etapu jaučiu, kad esu pasiruošęs naujam ir kitokiam iššūkiui, naujoms patirtimis ir tam keliui, kurį Dievas man yra numatęs.

Dirbdamas Lietuvoje, Vilniaus Pal. Jurgio Matulaičio parapijoje, daug laiko skyrėte neįgaliesiems, ligoniams, vaikams, jaunimui. Kokie buvo jūsų prioritetai Seinuose ir Žagariuose, kur praleidote beveik šešerius metus su lietuviais?

Seinuose ir Žagariuose didžiausią dėmesį skyriau vaikų pastoracijai, senjorams, lietuvių namams ir darbui Seinų „Žiburio“ mokykloje. Per šį laiką man asmeniškai buvo labai svarbu užmegzti bičiulišką ryšį su vaikais ir per paprastą bendravimą padėti jiems atrasti Dievą, tikėjimo ir bendruomenės džiaugsmą. Taip pat viena iš prioritetinių sričių buvo buvimas arti žmonių, palydint juos tiek svarbiuose gyvenimo įvykiuose, tiek kasdieniauose džiaugsmuose ar rūpesčiuose.

Kokie Jūsų lūkesčiai pradedant tarnystę Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje ir Rytų Anglijoje?

Tikiuosi gero bendradarbiavimo su jūsų parapijos klebonu, bendruomenės palaikymo ir atviro bendravimo. Tikiuosi, kad turėsiu galimybę daugiau laiko ir dėmesio skirti išeivijos jaunimui, nes to itin trūko Lenkijoje, Seinų ir Žagarių parapijose. Įsimintiną ir man itin svarbią patirtį esu sukaukęs dirbant su jaunimu Pal. J. Matulaičio parapijoje. Taip pat vilioji, kad pavyks burti šeimų bendruomenę, įgyvendinti šeimų stovyklą ar rekolekcijas.

Kokių turite asmeninių pomėgių? Kuo domitės? (jei ne per drąsus šis mano klausimas)

Tikrai klausimas ne per drąsus. Klausimas puikus, keliantis šypseną mano veide. Mėgstu važinėti dviračiu ir automobiliu, mėgstu keliauti, laiptoti uolomis, plaukioti baidarėmis ir žvejoti. Taip pat esant galimybei nepraleidžiu progos paeksperimentuoti virtuvėje. Be to, mėgstu laiką leisti su gerų bičiulių kompanija, tuomet visos veiklos būna kur kas mielesnės širdžiai. ☺

Kelyje su Dievo Motina

Pokalbis su parapijos Rožinio draugijos ir piligrimystės į Walsinghamą vadove Birute Koncevičiene

Miela Birute, esate Rožinio draugijos pirmininkė, daug metų organizuojate piligrimystes į Dievo Motinos šventovę Walsinghame. Galima sakyti, kad turite ypatingą pamaldumą Mergelėi Marijai. Iš kur jis kilęs?

Reikėtų prisiminti pamaldumo Dievo Motinai istoriją. Jis kilęs per apsišventimus įvairiais amžiais, įvairiose vietovėse pamaldiesiems žmonėms įspėjant ar išreiškiant nerimus ar prašymus.

1208 m. Domingas De Guzmanas, tapęs žinomas šventojo Dominyko vardu, atvyko į Pietų Prancūziją sakyti pamokslų sektantams albigiečiams. Melsdamasis Prujų koplyčioje, jis išvydo Dievo Motiną. Pasirodžiusi Mergelė Marija išmokė jį kalbėti visą rožinį ir paragino mokyti to kitus, kad apsaugotų nuo erezijos bei nuodėmės.

Apie didžiulę rožinio galią netrukus sužinojo visas krikščioniškasis pasaulis. Šventasis Tomas Akviniėtis (1225-1274) sakė pamokslus apie rožinį, jam didžiai pasišventę buvo šventieji Pranciškus Salezas (1564-1622), Jonas Vianėjus (1786-1859). Šventas Liudvikas Marija Grinjonas Monforietis (1673-1716) rašė: „Rožinis yra galingiausias ginklas, paliečiantis širdį mūsų Atpirkėjo Jėzaus, kuris myli savo Motiną“. Palaimintasis Pijus (1887-1968) apie rožinio maldos veiksmingumą sakė: „Rožinis yra mano ginklas“.

XIX-ame amžiuje pasiaukojimas Pompėjos Dievo Motinai tapo populiarius ir tai prisidėjo prie Rožinio sklaidos. XX a. Dievo Motinos pasirodymai Fatimoje šį pasišventimą dar plačiau paskleidė. 1917 m. spalio 13 d. Fatimos Dievo Motina pasakė vaikams: „Aš esu Rožinio Motina. Atėjau įspėti tikinčiuosius, kad jie taisytų savo gyvenimą ir prašytų atleidimo už nuodėmes. Žmonės privalo kalbėti rožinį. Tegu jį kalba kiekvieną dieną“.

Amžiams bėgant daugybė žmonių meldė ir meldžiasi, kreipdamiesi į motiniškąją Marijos širdį, prašydami užtarimo, jos pagalbos. O Marija visada vykdo šv. Dominykui duotus pažadus, teikdama ypatingas malones, globą ir palaimą visiems, kas jai tarnauja ir su pasitikėjimu kalba rožinį.

Kiek metų jau organizuojate piligrimystes į Walsinghamą ir kas ten traukia?

Mūsų parapijiečiai rugsėjo mėnesį jau 10 metų keliauja į tradicine tapusią kasmetinę vienos dienos piligriminę kelionę į Walsinghhamo Švč. Mergelės Marijos baziliką. Piligrimystę organizuoja Westminsterio vyskupija tautinėms bendruomenėms. Šiomet dalyvavo 46 suaugę asmenys ir 2 vaikai. Walsinghame 1061 m. kunigaikštienė Richeldis de Faverches matė viziją, kurioje Švč. Mergelė Marija jai parodė namą Nazarete, kuriame arkangelas Gabrielius paskelbė naujieną apie Jėzaus gimimą. Švč. Mergelė Marija paprašė Richeldis de Faverches sukurti tikslią šio namo Walsinghame kopiją. Taip Walsinghamas tapo žinomas kaip Anglijos Nazaretas.

Kas ten traukia? Pirmiausiai – vietos šventumas, kurioje apsišventė Marija. Daugeliui Lietuvos Piligrimų tai siejasi su rugsėjo mėnesį Lietuvoje vykstančiais Šiluvos atlydais. Aš pati 10 metų buvau pasižadėjusi Motinai Marijai lankyti ją Šiluvoje kasmet rugsėjo mėnesį. Dievas davė galimybę dar 10 metų keliauti ir į Anglijos Nazaretą. Antra, atsidavimas Švč. Mergelėi Marijai, jos meilei, užtarimui pas savo sūnų ir pas Amžinąjį Tėvą. Kiekvienas piligrimas turi širdyje savo intenciją, meldžiamės už šeimas, už bendruomenes, ieškodami susitaikymo ir ramybės atgailoje, fizinės ir dvasinės stiprybės nuo visų pikto priešų pagundų. Trečia – atsipalaidavimas, tikras

ramybės ir maldos sekmadienis, grynas oras, graži gamta.

Kuo šių metų piligrimystė buvo skirtinga nuo kitų?

Negalėčiau teigti, kad šių metų piligriminė kelionė buvo kuo nors ypatingesnė. Didžioji dalis buvo pirmą kartą keliaujančių į Walsinghamą, kita dalis buvo pastovūs piligrimai, atsidavę Švč. Mergelei Marijai, pasitikintys jos užtarimu ir patyrę akivaizdžių Dievo malonių. Prisimenu vieną praeitų metų piligrimę, kuri paliudijo patirtą Dievo stebuklą dėl jos anūkėlio išgyjimo nuo onkologinės ligos. Aš prisiminiau, kaip ji prieš ketverius metus atkakliai ieškojo būdo, kaip įsijungti į mūsų piligriminę kelionę į Walsinghamą, nors ji gyveno už

Londono ribų. Pasitvirtino Jėzaus žodžiai: „Pasitikėk dukra, tavo tikėjimas išgydė tave“ (Mt 9, 18-26).

Ne visi tikintieji yra linkę dalytis patirtimi ir paliudyti išgyventus Dievo stebuklus. O gaila... Manau, kad kiekvienas tikintysis gali atrasti savo gyvenime per Švč. Mergelės Marijos ir kitų šventųjų užtarimą gauti Dievo malonės vaisių.

Kaip ir kiekvienais, taip ir šiais metais pastebėjau žmonėse ramybę, nuoširdumą, tarpusavio meilę ir pagarbą. Čia labai svarbus bendruomeniškumas – būtina sąlyga dvasiniam augimui, nes mus vienija ta pati tikėjimo dvasia, dalijimasis dvasiniais potyriais. Dievas prakalba per mus ir mumyse. Apmąstome gyvenimo prasmę, vertybes, santykius su kitais žmonėmis, susidraugaujame ir tampame kaip broliai ir seserys Kristuje.

Spalio mėn. visoje Katalikų Bažnyčioje meldžiamasis rožinio malda. Iš vienos pusės ši malda atrodo tokia ilga ir nuobodoka. Iš kitos – tiek kartų, įvairiausio amžiaus, ir vyrai, ir moterys nepaliauja jos melstis diena iš dienos. Kas Rožinio maldoje tokio ypatingo slypi?

Spalio mėnuo pamaldumo tradicijoje yra skirtas Švč. Mergelei Marijai ir tikintieji visame pasaulyje kalba rožinį. Rožinio malda susideda iš bibliinių elementų ir neatsiejama nuo Švento Rašto apmąstymų. Malda yra pokalbis su Dievu, su šventaisiais, o Rožinis – susimąstyti skatinanti malda. Žmonėms, kurie meldžiasi paviršutiniškai, rožinio malda gali pasirodyti nuobodi, bet jei meldiesi atvirai iš visos širdies ir rimtai apmąstydamas slėpinius bei maldos žodžius, tai tikrai nenuobodžiausi.

Mano asmeninis pamaldumas Švč. Mergelei Marijai prasidėjo prieš 35 metus iš gilių šeimos, asmeninio išgyvenimo įvykių. Per atsidavimą Dievo Motinai, per jos užtarimą patyriau stiprių Dievo malonių sau, vaikams ir artimiesiems. Malda man ir ginklas ir vaistas nuo visų negandų. Todėl kviečiu ir Jus kuo aktyviau prisijungti prie mūsų parapijos Gyvojo rožinio draugijos. ☞

Piligrimų į Walsinghamo Dievo Motinos šventovę atsiliepiniai

„Nuoširdžiai dėkoju už dėmesingumą, rūpestį, bendrystę. Piligriminė kelionė mane sustiprino dvasiškai. Dėkoju“. *Elvyra Sapienė*

„Buvo nuostabi kelionė, palietusi širdį ir sielą. Net dangus džiaugėsi - švietė ir šildė saulė visą vienos mylios kelią“.

Aušrinė

„Noriu padėkoti šv. Kazimiero parapijos krikščionims. Esu labai laiminga, pajutusi ramybę, pilnatvę, užplūdo didelė meilė, pagarba. Pilgriminis kelias atvėrė dar didesnį norą pažinti Dievą. Ačiū jums ir Dievui“.

„Džiugu, jog gyvuoja tradicija lietuvių bažnyčios iniciatyva apsilankyti angliška Nazarete. Ačiū už galimybę pasiekti šį jaukų, Dievo paliestą kampelį. Patiko ir įstrigo pamokslo metu pasakyta mintis apie bendrystės svarbą. Gražus priminimas ir raginimas koncentruotis ne į savo individualius poreikius, bet matyti kitą, girdėti ir atsiliiepti padrąsinančiu žodžiu, ištiesta pagalbos ranka. Fizinė veikla – šventa mylia – ėjimas kartu stiprina bendrystės, Dievo tautos ryšį per maldas ir giesmes“.

Edita

„Dėkoju už nuostabią draugystę ir bendrystę maldoje ir už sielos atgaivą. Iki kitų malonių susitikimų“.

Aušra

„Jaučiu Dievo ramybę prieš pilgriminę kelionę ir po jos. Tikiu, jog Dievo Motina išklausė mano maldavimus ir Viešpats įliejo džiaugsmo į mano širdį. Amen“.

Edmondas

„Visos pilgriminės kelionės metu meldėmės, per šv. Mišias man buvo didelė garbė stovėti prie vėliavų ir pasveikinti Mariją. Bendri draugiški pietūs, kelionė pėsčiomis su giesmėmis – visa tai pripildė mūsų sielą dvasingumu ir geromis emocijomis“.

Onutė S.

„Puiki kelionė, ačiū vadovei Birutei ir fotografui, visai bendruomenei“.

„Labai smagu aplankyti 1000 metų senumo Mergelės Marijos šventovę, kuri yra bene vienintelė šalyje, kurioje gyvename t. y. Jungtinėje Karalystėje“.

Andrius

Sužadėtinių pasirengimo Santuokai kursai

Informaciją ir registraciją rasite parapijos internetinėje svetainėje www.katalikai.org.uk

Kas yra *Gift aid*?

Gift aid yra paramos sistema Didžiojoje Britanijoje, kuri leidžia individualiems mokesčių mokėtojams efektyviau aukoti labdaros organizacijoms. Nuo asmens per metus paaukotos sumos valstybė bažnyčiai duoda 25%. Taigi jeigu mūsų parapijietis yra mokesčių mokėtojas ir aukoja *Gift aid* būdu, jis leidžia parapijai gauti 25% daugiau pajamų. Pavyzdžiui, jei žmogus *Gift aid* būdu paaukoja 100 svarų, valstybė prideda 25 svarus ir bažnyčia iš viso gauna 125 svarus.

Kaip aš galiu naudoti *Gift aid*?

Pirmausia, aukotojas turi būti mokesčių mokėtojas. Tada jis turėtų užpildyti *Gift Aid* deklaraciją. Ją galima gauti iš kun. Petro arba Onutės Verbickienės.

Pagal *Gift Aid* planą galite aukoti trimis būdais:

1. Auka įdedama į specialų voką, kurį rasite bažnyčios gale virš religinių reikmenų spintelės. Ant voko užrašomas aukotojo numeris, kurį gausite užpildę deklaraciją, ir auka.
2. Vienkartinė auka išrašant čekį.
3. Tiesioginis banko pavedimas į parapijos sąskaitą (*Direct debit*). Formą galite gauti iš referentės Jurgitos Vitkauskienės arba Onutės Verbickienės.

„Kiekvienas tegul aukuoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją“.

2 Kor 9, 7

Bažnyčios svetainė

Kviečiame kiekvieną sekmadienį po 10 ir 12 val. šv. Mišių į bažnyčios svetainę paskanauti kavos, arbatos, parapijiečių paruoštų vaišių, pabendrauti, susipažinti. Svetainėje taip pat galite įsigyti krikščioniškos literatūros suaugusiems ir vaikams, giesmių kompaktinių plokštelių, žvakių, devocionalijų.

Sakramentai

Kviečiame ruošti Krikštui, Pirmajai Komunijai, Sutvirtinimui, Santuokai Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje. Daugiau informacijos ir registracija parapijos internetinėje svetainėje katalikai.org.uk

Švč. Sakramento Adoracija

Adoracija – Švč. Sakramento kultas. Ši sena Bažnyčios tradicija išreiškia ypatingą pagarbą Eucharistiniam Jėzui. Pamaldų metu Švč. Sakramentas yra išstatomas monstrancijoje, kad matytųsi. Adoracija – tai susitikimas su Kristumi, kuris yra Asmuo. Tai mano buvimas su Juo ir Jo buvimas su manimi širdis širdin. Mūsų bažnyčioje Adoracija vyksta **kiekvieną trečiądienį po 19 val. šv. Mišių.**

Vaikų Krikštas

Visa reikalinga informacija apie pasiruošimą internetinėje svetainėje katalikai.org.uk

Susitaikymas

Išpažinčių klausoma pusvalandį prieš šv. Mišias arba kitu laiku, susitarus iš anksto telefonu. Jei ieškote patarimo iš kunigo ar norite pasikalbėti, kviečiame iš anksto susitarti dėl susitikimo laiko.

Ligonių lankymas

Dėl ligonių lankymo prašome kreiptis į kleboną po šv. Mišių arba telefonu. Tuo pačiu galėsite priimti ir reikalingus sakramentus.

Bažnyčios choras

Visus norinčius ir galinčius giedoti kviečiame prisijungti prie Londono lietuvių šv. Kazimiero parapijos choro! Choro repeticijos vyksta kiekvieną sekmadienį 11 ir 13 val. Giedama sekmadieniais 12 val. šv. Mišiose.

Prašome kreiptis bažnyčioje į vargonininką arba tel. 07921848409

Motinos maldoje

viena grupelė mūsų bažnyčioje renkasi sekmadieniais po 12 val.

šv. Mišių, kita - penktadieniais 18 val.

Anoniminių alkoholikų
susirinkimai vyksta

St. Peter&Paul's

bažnyčios koplyčioje,
326 High Road, Ilford,
antradieniais 19 val.,
ketvirtadieniais 19 val.,
šeštadieniais 15 val.

Šv. Kazimiero bažnyčioje

sekmadieniais 19 val.

Informacija tel.: 07875660982;
07957792096.

Suaugę alkoholikų vaikai (SAV)

Penktadieniais 20:00 val.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje.

Tel. nr. 07539680773 arba 07926618677.

el. paštas sav.londonas@gmail.com.

Daugiau informacijos rasite:

www.suaugevaikai.com

Anoniminių Lošėjų

susirinkimai vyksta

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčioje
ketvirtadieniais 19:30 val.

Informacija tel.: 07983412108; 07931116110

Gyvojo rožinio draugija kviečia bendrai maldai

Spalio mėn. kviečiame malda jungtis prie Šv. Tėvo intencijos, kad pašvęstieji ir pašvęstosios atgaivintų savo misionierišką uolumą ir būtų tarp vargšų, emigrantų bei tų, kurie neturi balso.

Parapijos finansai rugpjūčio mėn.

Londono lietuvių šv. Kazimiero bažnyčios pajamos rugpjūčio mėnesį – £3 716, išlaidos – £10 286.

Nuoširdžiai dėkojame už Jūsų supratimą ir prisidėjimą prie mūsų visų bažnyčios išlaikymo.

Žodžio liturgija vaikams

(3 – 7 m.)

Sekmadieniais per 10 ir 12 val. šv. Mišias vyksta Žodžio liturgija vaikams. Mielai kviečiame šeimas su vaikais dalyvauti.

Taip pat priminame, kad per kiekvienas šv. Mišias svetainėje yra vaizdo ir garso ryšys iš bažnyčios, kad šeimos su mažais vaikais, kurie neišbūna Mišiose, galėtų pilnai dalyvauti.

PRIKLAUSOMYBĖS LIGŲ DIENOS CENTRAS

ALFA programa skirta lietuvių-rusų išėvijos bendruomenių asmenims, turintiems priklausomybę nuo alkoholio ir narkotikų. Asmeninės konsultacijos bei terapiniai užsiėmimai grupėse. Maitinimas. Paslaugos teikiamos nemokamai lietuvių-rusų kalbomis.

SMULKIAU: 07912 890520 (Vladas) • E: info@alfalife.org.uk

ŠEIMŲ ŠVENTĖ

Tradicinė šventė šeimoms šiais metais vyks **lapkričio 17 d., sekmadienį, 14 val.**

Rožinio malda

Rožinis pradedamas malda „**Tikiu į Dievą Tėvą**“. Tuomet kalbama „**Tėve mūsų**“, „**Sveika Marija**“ (3 kartus), „**Garbė Dievui Tėvui**“. Paskelbiama Rožinio dalis ir slėpinys. Kalbama „**Tėve mūsų**“, „**Sveika Marija**“ (10 kartų), „**Garbė Dievui Tėvui**“. Rožinis baigiamas Mergelės Marijos pašlovinimo malda, kuri gali būti „Sveika Karaliene“, Loreto litanija arba kitokia.

I dalis. DŽIAUGSMO SLĖPINIAI

Pirmasis slėpinys. APREIŠKIMAS
Antrasis slėpinys. APLANKYMAS
Trečiasis slėpinys. GIMIMAS
Ketvirtasis slėpinys. PAAUKOJIMAS
Penktasis slėpinys. ATRADIMAS ŠVENTYKLOJE

II dalis. ŠVIESOS SLĖPINIAI

Pirmasis slėpinys. KRIKŠTAS JORDANE
Antrasis slėpinys. APSIREIŠKIMAS KANOS VESTUVĖSE
Trečiasis slėpinys. DIEVO KARALYSTĖS SKELBIMAS RAGINANT ATSIKERTI
Ketvirtasis slėpinys. ATSIMAINYMAS
Penktasis slėpinys. EUCHARISTIJOS ĮSTEIGIMAS

III dalis. KANČIOS SLĖPINIAI

Pirmasis slėpinys. MALDA ALYVŲ SODE
Antrasis slėpinys. NUPLAKIMAS
Trečiasis slėpinys. VAINIKAVIMAS ERŠKĖČIAIS
Ketvirtasis slėpinys. KRYŽIAUS NEŠIMAS
Penktasis slėpinys. NUKRYŽIAVIMAS

IV dalis. GARBĖS SLĖPINIAI

Pirmasis slėpinys. PRISIKĖLIMAS
Antrasis slėpinys. ŽENGIMAS Į DANGŲ
Trečiasis slėpinys. ŠVENTOSIOS DVASIOS ATSIUNTIMAS
Ketvirtasis slėpinys. MARIJOS PAĖMIMAS Į DANGŲ
Penktasis slėpinys. MARIJOS VAINIKAVIMAS

KAIP NAUDOTI ROŽINĮ

Lietuviški centrai

Lietuvos Respublikos ambasada

Lithuania House
2 Bessborough Gardens, Westminster
London SW1V 2JE
Tel.: 020 7592 2840
El. paštas: amb.uk@urm.lt

Konsulinis ir vizų skyrius

Darbo laikas: pirmadieniai 13:00-17:00 val.,
antradieniai-penktadieniai 9:00-13:00 val.
Užsienio valstybių piliečių priėmimo
valandos vizų klausimais: antradieniai-
ketvirtadieniai 15:00-16:00 val.
Tel. +44 (0) 20 7592 2840 www.uk.mfa.lt

Nottinghamo „Židiny“

16 Hound Rd., West Bridgford
Nottingham, NG2 6AH
Tel. 0115 9821 892

Lietuvių katalikų misija Dubline, Airija

48 Westland Row, Dublin 2 at St Andrew's
Church Ireland
Tel. +353 1676 1030, Mob. +353 877477554
El. paštas: earnasius@yahoo.com

Lietuvių sielovada vidurio ir Šiaurės Anglijoje

Kun. Ramūnas Gerdauskas
Tel. 07943342098
El. p. kun.ramunas@gmail.com

Lietuvių sielovada Rytų Anglijoje

Kun. Andrejus Lazarevas
Tel. 07443998275,
El. p. andrejus.l@katalikai.org.uk

ŠV. MIŠIOS

Sekmadieniais:

10 val.
12 val.
18 val.

Darbo dienomis ir šeštadieniais

19 val.

KONTAKTAI

Adresas: 21 The Oval, Londonas
E2 9DT

Tel.: 020 7739 8735
0793 9126 505

El. paštas:

parapija@londonas.co.uk

Internetinė svetainė:

www.katalikai.org.uk

Artimiausia metro stotis – **Bethnal Green.**

Bažnyčią galite pasiekti šiais autobusais:
26, 48, 55, 254, 106, D6, 388.

Laukiame Jūsų pastabų, pasiūlymų ir idėjų!

Už skelbimų turinį neatsakome.

Dėkojame už aukas laikraščelio leidybai!